

הלכות יסודי התורה פרק ו

א. כל המאבד שם מן השמות הקדושים הטהורים שנקרא בהן הקדוש ברוך הוא, לוקה מן התורה שהרי הוא אומר בעבודה זרה, "ואבדתם את-שםם . . . לא-תעשון כן, לה' אלהיכם" (דברים יב, ג-ד).

ב. ושבעה שמות הן השם הנכתב יוד הא ואו הא והוא השם המפרש, או הנכתב אלף דאל נון יוד, ואל, ואלוה, ואלהים, ואהיה, ושדי, וצבאות. כל המוחק אפלו אות אחת משבעה שמות אלו, לוקה.

ג. כל הנטפל לשם מלפניו, מתר למחקו: כגון למד מלה', ובית מבאלהים, וכיוצא בהן אינן בקדשת השם. וכל הנטפל לשם מאחוריו, כגון כף שלא־להיה, וכף מים שלא־להיכם, וכיוצא בהן אינן נמחקים; והרי הן כשאר אותיות שלשם, מפני שהשם מקדשן. ואף על פי שנתקדשו ואסור למחקן, המוחק אלו האותיות הנטפלות אינו לוקה, אבל מכין אותו מפת מרדות.

ד. כתב אלף למד מאלהים, יוד הא מה' אינו נמחק; ואין צריך לומר יה, שהוא שם בפני עצמו, מפני שזה השם, מקצת שם המפרש הוא. אבל הכותב שין דלת משדי, צאד בית מצבאות הרי זה נמחק.

ה. שאר הפנויין שמשבחין בהן הקדוש ברוך הוא, כגון חנון ורחום הגדול הגבור והנורא הנאמן קנא וחזק וכיוצא בהן הרי הן כשאר דברי הקדש, ומתר למחקן.

ו. כלי שהיה שם כתוב עליו קוצץ את מקום השם, וגונזו. אפלו היה השם חקוק בכלי מתכות או בכלי זכוכית, והתיה הכלי הרי זה לוקה: אלא חותך את מקומו, וגונזו. וכן אם היה שם כתוב על בשרו, הרי זה לא ירחץ ולא יסוף ולא יעמד במקום הטנפת. נזדמנה לו טבילה שלמצה כורך עליו גמי, וטובל; ואם לא מצא גמי, מסבב אחריו. ולא יהדק, כדי שלא יחץ שלא אמרו לכרך עליו, אלא מפני שאסור לעמד בפני השם ערם.

ז. הסותר אפלו אבן אחת דרך השחתה מן המזבח, או מן ההיכל, או משאר העזרה לוקה: שנאמר בעבודה זרה, "פי את-מזבחתם תתצון" (שמות לד, יג; וראה דברים יב, ג); וכתוב "לא-תעשון כן, לה' אלהיכם" (דברים יב, ד). וכן השורף עצי הקדש דרך השחתה לוקה, שנאמר "ואשריהם תשרפון באש . . . לא-תעשון כן, לה' אלהיכם" (דברים יב, ג-ד).

ח. כתבי הקדש כלן, ופרושיהן ובאוריהן אסור לשרף אותן או לאבדן ביד; והמאבד ביד, לוקה מפת מרדות. במה דברים אמורים, בכתבי הקדש שכתבו אותן ישראל בקדשה. אבל מין ישראל שכתב ספר תורה, שורפין אותו עם האזכרות שבו, מפני שאינו מאמין בקדשת השם, ולא כתבו אלא והוא מעלה בדעתו שזה כשאר הדברים; והואיל ודעתו כן, לא נתקדש השם, ומצה לשרפו, כדי שלא להניח שם למינים ולא למעשיהם. אבל גוי שכתב את השם, גונזין אותו; וכן כתבי הקדש שבלו או שכתבן גוי, יגנזו.

ט. כל השמות האמורות באברהם, קדש; אף זה שנאמר "אדני, אם-נא מצאתי חן בעיניך" (בראשית יח, ג), הרי הוא קדש. כל

הַשְּׁמוֹת הָאֲמֻרוֹת בְּלוֹט חֵל, חוּץ מִזֶּה: "אֶל-נָא, אֲדַנִּי. הִנֵּה-נָא
מֵצֵא עֲבָדְךָ חֵן" (בראשית יט, יח-יט). כָּל הַשְּׁמוֹת הָאֲמֻרוֹת בְּגִבְעַת
בְּנִימִין, קֹדֶשׁ. כָּל הַשְּׁמוֹת הָאֲמֻרוֹת בְּמִיכָה, חֵל. כָּל הַשְּׁמוֹת
הָאֲמֻרוֹת בְּנָבוֹת, קֹדֶשׁ.

י. כָּל שְׁלֹמֹה הָאֲמֹר בְּשִׁיר הַשִּׁירִים קֹדֶשׁ, וְהָרִי הוּא כְּשֶׁאֵר
הַכְּנוּיִין; חוּץ מִזֶּה: "הָאֶלֶף לָךְ שְׁלֹמֹה" (שִׁיר הַשִּׁירִים ח, יב). כָּל
מְלָכֵי־הָאֲמֹר בְּדַנְיָאֵל חֵל, חוּץ מִזֶּה: "אֲנִתָּ מֶלֶכָּא, מֶלֶךְ
מְלָכֵי־א" (דַּנְיָאֵל ב, לז), וְהָרִי הוּא כְּשֶׁאֵר הַכְּנוּיִין.